

Розділ перший

Сіг Готьє завжди дивувався, коли з ним траплялося щось хороше.

Проте зустріч із Хлої не можна назвати просто чимось «хорошим».

Її жодними словами не опишеш.

Він розумів: життя змінилося назавжди. Минуле перетворилося на набір невиразних звуків й образів, а сьогодення стало напрочуд чітким, немов хтось протер вікно після дощу.

Ось вона.

Ще вісім хвилин тому він прямував до найпіжонськішого, чорт забирай, району Коннектикуту. Деріан вважався найбагатшим містом штату: елітні школи, здоровенні маєтки, успадковані статки. Іншими словами — не його тема. Сіг не розумів, навіщо взагалі погодився на вечерю з батьком і його новою пасією — також відомою як найбагатша простачка, яку той коли-небудь зваблював. За звичай Сіг відхиляв запрошення Гарві Лернера, але, коли відшукав на карті адресу цієї грошовитої пані, вирішив із чистої цікавості проїхатись три години з Бостона.

Невже Гарві і її збирався обдерти?

Для нього це буде не вперше. Коли Сіг був немовлям, Гарві обчистив їхній із мамою банківський рахунок і змився.

Тепер він присягався, що змінився, що хоче налагодити взаємини зі сином, але Сіг ніколи йому насправді не вірив. Часом, коли потаємна потреба в батькові виринала, він погоджувався зустрітись, але потім щоразу шкодував. Сьогоднішній вечір не стане винятком.

Раптовий стукіт двигуна «шевроле» змусив Сіга випростатися.

— Трясця.

Він знав цей звук — і нічого доброго той не віщував.

У нього залишалася лише хвилина, перш ніж бляшанка на колесах, яку він придбав ще в університеті, загложне. *Чорт забирай*. І це — лише за три хвилини до місця призначення.

Глянувши в бічне дзеркало, він почав з'їжджати на обсажене деревами узбіччя, але помітив попереду знак: Заміський клуб Деріана.

Сіг пирхнув.

Його червоний побитий пікап матиме такий самий недоречний вигляд на парковці клубу, як священник у штрафній зоні. Та Сіг однаково не хотів ризикувати й чекати на дорозі евакуатора. Уже сутеніло, до того ж він зупинився одразу за закрутом — хтось легко міг би в нього врізатися. Краще зачекати на парковці.

— Ну що ж, тепер не встигну на ікру та аперитиви в оранжереї, — пробурмотів Сіг, повертаючи праворуч перед знаком, що сповіщав про рік заснування клубу.

Припаркувавшись подалі від входу, він глянув у дзеркало заднього виду й протяжно засвистів. Наче в кінофільм потрапив: мерехтіння ліхтарів, дзюркіт фонтанів, білі колони, тенісні корти, паркувальники перед входом і поле для гольфу. Мабуть, тут навіть є підземна сигарна кімната.

У повітрі витав аромат багатства.

Зараз паркувальник, напевно, попросить прибрати його корито подалі від автомобільних шедеврів німецької інженерії. Нехай лише спробує.

Дворазового володаря титулу гравця року НХЛ не так легко змусити поступитися.

Щойно підпише новий контракт із *Bearcats*, він, як і всі ці корпоративні юристи та золота молодь, що попиває віскі *Macallan*, милуючись полем для гольфу, зможе дозволити собі найдорожчу автівку на цій парковці. Але вона йому *без потреби*.

Сіг від'єднав телефон від зарядки й вилаявся, побачивши на екрані страхітливую іконку розрядженої батареї. Один відсоток? Але ж ця клята штука всю дорогу заряджалася. Не дивно, що його пошарпана й давно знята з виробництва зарядка нарешті зламалася — хоча й у зовсім непідходящий момент.

Екран телефона лиховісно згас, і Сіг відкинувся на спинку сидіння.

— Так тобі й треба, чуваче. Не слід було сюди приїжджати. — Він кинув розряджений телефон на пасажирське сидіння, навіть не глянувши на нього. — Краще залишився б у Бостоні.

Невже він досі не зрозумів, що батька супроводжує суцільне лайно?

Вихід лише один: піти в цей міраж багатства, попросити телефон або зарядку й викликати евакуатор.

Боже, гіршого, ніж увійти до цієї пісочниці для багатіїв, і не придумаєш. Хіба що нюхати уніформи гравців після виснажливої гри. Але що йому ще залишалось?

Зробивши глибокий видих, Сіг узяв телефон, підвівся зі шкіряного сидіння й випхав своє здоровенне тіло крізь

двері автівки. Він потягнувся у темряві, розглядаючи яскраво освітлену будівлю замиського клубу.

Нумо, покінчи з цим.

Він штовхнув ногою двері авто — ті з іржавим скреготом зачинилися. Гупаючи по асфальту, він рушив у бік паркувальника. Двоє парубків у темно-синіх піджаках з острахом спостерігали, як він наближається, але один із них, здається, його впізнав.

Фанат хокею, дякувати богу. Це може зіграти йому на руку.

— Джентльмени, — кивнув парубкам Сіг. — У мене автівка заглохла, та ще й телефон, до повного щастя, вирубився. Чи немає у вас часом зарядки або телефона?

— Ви — Сіг Готьє? — Один із паркувальників наблизився до нього з простягнутою рукою. — Мене звуть Бенні. Ох, боже. Що ви робите в Деріані?

— Очевидно, роблю велику помилку. Повернімося до зарядки...

— Нам заборонено користуватися телефонами на зміні. Усі речі в роздягальні. — Бідолаха аж позеленів. — Гм... чорт. Навіть не знаю, що порадити. — Він таємниче прошепотів: — Вас навіть у вбиральню не впустять без членства. По суті, ви для них — наче невидимка.

— Прекрасно, — із кам'яним обличчям відповів Сіг. — А ти міг би замість мене викликати евакуатор?

Хлопчина помітно нервував.

— Я не можу покинути пост, пане Готьє...

— Просто Сіг.

— Здуріти можна. Сіг. Твій гол у грі проти *Red Wings* минулого тижня. Дідько, та я аж...

— Чуваче, стеж за язиком, — сердито обірвав його товариш.

— Пробач. — Бенні ніяково переступив із ноги на ногу у своїх білосніжних кросівках. — А можна мені автограф?

— Звісно.

Поки хлопчина метушився у пошуках ручки і паркувального талончика, Сіг розім'яв затерплу шию і нашвидкоруч поставив підпис, змусивши юнака знервовано захитіти. А тоді знову повернувся думками до нагальнішої проблеми.

— Слухай, Бенні, я все-таки зайду, але скажу, що ти намагався мене зупинити.

— Оце ти крутий, — прошепотів фанат. — Іншого я від тебе й не очікував.

— Приємно було познайомитися, чуваче. — Сіг уже підіймався сходами і, перш ніж увійти до будівлі, зустрівся поглядом із чоловіком у костюмі за стійкою реєстрації. Що ближче Сіг підходив, то напруженішим ставало обличчя працівника. Ну все, поїхали.

— Привіт, друже. Шукаю зарядку або телефон — на твій розсуд.

Чоловік раптом розплився в усмішці.

— Звісно. Тільки спершу покажіть вашу картку члена клубу.

— Ми обидва знаємо, що в мене її немає. — Вишкірився Сіг.

— У такому випадку, боюся, мені доведеться обрати третій варіант: нічого.

— Як дотепно. — Сіг сперся ліктем на одну з численних білих колон у вестибюлі. — Слухай, я не обирав заглохнути біля вашого клубу, але що поробиш. Лише один телефонний дзвінок — і я звідси звалью.

— Шкода, але нічим...

— Ось ти де!

Сіг уперше почув голос Хлої. Через вісім хвилин після того, як пікап спаскудив його плани. Він нутром відчував: минуло рівно вісім хвилин. Він зробив на цьому кар'єру: навчився відчувати час, не відволікаючись від гри. І всі події цих восьми хвилин привели його саме сюди. Туди, де йому й належало бути.

Чорт забирай, та він уже тоді *знав*. Ще до того, як озирнувся.

А коли *таки* обернувся, то мало не впав навколішки — прямо посеред того вишуканого вестибюля. До біса нею... приголомшений.

Гаразд, вона — гаряча білявка, одягнена у плісировану мініспідницю, що вочевидь стала його новим найжadanішим фетишем. Проте чомусь дух йому перехопило не від її зовнішності, а від того, що вона наче... пурхала над землею.

Мабуть, це йому просто привиділося. Еге ж? Але саме так у його пам'яті закарбувалися її граційні рухи. Вона навіть кліпала якимось елегантно: довгі вії опускалися, ховаючи сповнені життя блакитні очі, а потім підіймалися, знову даруючи їх світові. У неї була така до біса чарівна усмішка, що Сігу здавалося, ніби йому вгатили кулаком у сонячне сплетіння.

Чорт забирай. Чорт... забирай. Що це за створіння?

— Я тебе скрізь шукаю, — засміялася вона, стиснула його руку і прошепотіла: — Підіграй мені.

Зазвичай Сіг без вагань погоджувався на будь-яку вистівку, але від її дотику йому запаморочилося в голові. Миттєво. Він навіть не міг пригадати власної адреси — не те що виконати її прохання. Підіграти як?

Білява богиня, широко усміхаючись, перевела погляд на адміністратора, який у відповідь вкрився рум'янцем.

— Гейміше, дорогенький! Ти його знайшов. Це мій друг дитинства — Іван. Ми з пелюшок знаємось, віриш? Він

заблукав, але *ти* його знайшов. Дякувати богу. Гейміше, я обов'язково розповім керівництву клубу, який ти хороший працівник.

Чувак надувся, мов індик.

— Радий допомогти, міс Кліффорд, але...

— Дорогенький, я заберу Івана до зали відпочинку. Обіцяю краще за ним пильнувати. — Її очі заблищали, немов приховуючи спокусливу таємницю. — Гейміше, я вже давно хотіла сказати: твоє волосся останнім часом має густіший вигляд.

— Це все завдяки кондиціонеру, який ви мені порекомендували, міс Кліффорд.

Вона надула губи до Гейміша — в голові Сіга наче сталося коротке замикання.

— Скільки разів я просила називати мене Хлої?

— Ой, міс Кліффорд, та я так не можу, — розгубився Гейміш.

Сіг занурився у власні думки.

Хлої. Хлої Кліффорд.

Ім'я наче створене для неї. Дещо ексцентричне, але до біса вишукане.

Вона досі стискала його руку. Чоловік звертався до неї «міс», але Сіг однаково вирішив переконатися, чи немає у неї обручки. Ні, не було. Проте на зап'ясті сяяв діамантовий браслет, і Сіг підозрював, що камені в ньому такі ж справжні, як і почуття, що змушували його серце борсатися в грудях.

Зосередься.

Це важливо.

Вона попросила його підіграти. Чомусь ця жінка вирішила його врятувати, а він стояв там, мов мавпа після лоботомії.